

La Comédiathèque

De Laatste Patroon

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Deze tekst wordt kosteloos ter beschikking gesteld voor lectuur.
Elke openbare opvoering, ongeacht of deze wordt gerealiseerd door professionele of amateurgezelschappen, is onderworpen aan de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Voor het opnemen van contact met Jean-Pierre Martinez en het aanvragen van een toestemming voor de opvoering van een van zijn werken, kunt u terecht op de volgende websites:

<https://comediatheque.net>
<https://jeanpierremartinez.net>

De Laatste Patroon

Jean-Pierre Martinez

Een oude toneelschrijver met een writer's block ontvangt thuis een jonge journaliste voor een interview dat zijn carrière nieuw leven zou kunnen inblazen. Wat begint als een beleefd gesprek, mondt al snel uit in een verbale confrontatie waarbij nooit helemaal duidelijk is wie wie manipuleert. In dit meedogenloze maar tegelijk hilarische duel vliegen de woorden als patronen over en weer, en tot het einde blijft onduidelijk wie het laatste schot zal afvuren.

Personages:

De Auteur
De Bezoeker

*In deze versie is de auteur een man en de bezoeker een vrouw.
Beide personages kunnen echter zowel door mannen als door vrouwen worden gespeeld.*

Mogelijke bezettingen:

2 mannen
1 man en 1 vrouw
2 vrouwen

Een rommelige woonkamer. Een man dut weg in een fauteuil. De telefoon rinkelt. Hij schrikt op en neemt op als een slaapwandelaar.

Auteur (korzelig) – Hallo! (Zonder te luisteren) U gaat me zeker zeggen dat de afspraak niet doorgaat, klopt? (Luistert.) Het Solidair Krediet? (Verandert van toon.) O, pardon. Ik verwacht namelijk een journalist die me komt interviewen en... Ja, ik weet het. Een klein tekort, dat had ik gezien. Een groot? Laten we zeggen: middelgroot. We gaan toch niet over woorden discussiëren... Maakt u zich geen zorgen, ik stond net op het punt een cheque te gaan storten die ik zojuist heb ontvangen. Een voorschot voor mijn volgende toneelstuk, ja... Gaat u weleens naar het theater? Nee, natuurlijk. Dat is niet het onderwerp. Luistert u, de verbinding is niet best... O, ik meen de bel te horen. Dat zal mijn journalist zijn. Ja, precies, ik bel u terug... Wat zegt u? Nu hoor ik u helemaal niet meer... Ik zal echt moeten ophangen.

De auteur hangt op en zucht. Hij komt langzaam bij, nog wat beneveld, en staat op. Zijn houding en kleding zijn nogal slordig.

Auteur (tegen het publiek) – Zijn of niet zijn... Shakespeare had gelijk, dát is de vraag. Tenminste, dat is wat ik me elke ochtend afvraag wanneer ik in de spiegel kijk (Eventueel tot een jong iemand in de zaal.) Als u jong en mooi bent, is het antwoord vanzelfsprekend. Maar op een zekere leeftijd... Zijn... of niet meer zijn? Geloof me, dát is de hele vraag. En helaas dringt het antwoord zich vaak op: je kunt niet tegelijk zijn en geweest zijn. En nee, dat is geen Shakespeare... Dat is de harde werkelijkheid, u zult het wel zien. Natuurlijk kunt u zichzelf altijd nog geruststellen met: ik denk, dus ik besta. Ja hoor... Alsof dat veel troost biedt aan oude mensen die niets anders meer kunnen doen dan denken. Denken waaraan eigenlijk? Aan mijn niet zo eenvoudige verleden? Aan mijn zeer onvolmaakte heden? Aan mijn hoogst onzekere toekomst? Nog toneelschrijver zijn – of niet meer zijn? Voor mij is dát de vraag... Een goede raad: word nooit toneelschrijver. Ik ben het geworden omdat ik werkelijk niets anders kon. Maar als u ook maar de minste aanleg hebt, word dan liever onderwijzer of escort. Tenminste... een beroep dat u uw hele leven voltijds kunt uitoefenen. Weet u hoe acteurs in Frankrijk genoemd worden? Intermittenten. Dat betekent dat ze beroepshalve slechts bij tussenpozen bestaan. En, terloops gezegd, ook slechts bij tussenpozen betaald worden... Met toneelschrijvers is het net zo. Een acteur die niet speelt, is niet echt meer een acteur. En een schrijver die niet schrijft, is geen schrijver meer. Misschien dacht de grote Shakespeare daaraan toen hij “zijn of niet zijn” schreef. Hij zal wel zonder inspiratie hebben gezeten, net als ik op dit moment. Al zeg ik “op dit moment”... Het duurt inmiddels al behoorlijk wat jaren. (Een stilte.) Vreemd, ik heb een merkwaardige droom gehad. Ik stond op het toneel met een tegenspeler. De zaal was leeg. We vroegen ons af of er iemand zou komen. En plotseling beseften we dat de zaal vol zat. Het probleem was dat... we niets hadden om te spelen. Waarschijnlijk omdat de auteur er niet in geslaagd was een idee te vinden voor het stuk. Voor een schrijver is de angst voor het lege blad wat voor een acteur de angst voor een black-out is. Dat is dramatisch...

De bel gaat. Hij aarzelt even. Hij kijkt in de spiegel, fatsoeneert zijn kleren en haalt snel een kam door zijn haar. De bel gaat opnieuw.

Auteur – Ja, ja, het is al goed, ik kom eraan...

Hij doet open en komt even later terug, gevolgd door een jongere vrouw, modieuzer gekleed en zichtbaar energiever.

Bezoeker – Dank u dat u me ontvangt, meneer Molinière.

Auteur – Martinière.

Bezoeker – Pardon?

Auteur – Niet Molinière. Martinière. Charles de la Martinière. Dat is mijn naam. Ik dacht dat u dat toch minstens wist...

Ze kijkt even rond, verrast door de rommel.

Bezoeker – Natuurlijk, excuseert u me. Is het een pseudoniem?

Auteur – Nee, waarom?

Bezoeker – Ik weet het niet... Charles de la Martinière... Voor een hedendaagse auteur... Het klinkt nogal ouderwets Frans, niet?

Auteur – Molinière... Als ik dan toch een pseudoniem zou nemen, dan kies ik meteen Molière. Dan zouden mijn stukken tenminste nog gespeeld worden, zelfs na mijn dood.

Bezoeker (*werpt een bezorgde blik op de auteur*) – Ik maak u toch niet wakker, hoop ik...

Auteur – Mij wakker maken? Helemaal niet! Wat doet u denken dat u mij wakker zou kunnen maken?

Bezoeker – Ik weet het niet, ik...

Auteur – Hoe laat is het eigenlijk?

Bezoeker – Het spijt me, ik heb geen horloge.

Auteur – Dat verklaart waarom u te laat bent.

Bezoeker – Te laat? Maar... u weet niet eens hoe laat het is...

Auteur – U bent niet voor niets journaliste. U hebt overal een antwoord op. Goed, doen we dat interview nu, ja of nee? Ik heb ook nog andere dingen te doen.

Bezoeker (*binnensmonds*) – Als u het zegt...

Auteur – Pardon?

Bezoeker – Nee, ik bedoel... Ja, laten we beginnen. Daar zijn we toch voor?

Auteur – U hebt trouwens geluk. Ik geef nooit interviews.

Bezoeker – Vraagt men u nog vaak om interviews?

Auteur – Minder vaak dan vroeger, dat klopt. Maar... toen men erom vroeg, weigerde ik ook.

Bezoeker – Begrijp ik...

Auteur – U bent zeker van mening dat de deugd van vrouwen recht evenredig is met hun gebrek aan sex-appeal?

Bezoeker – Helemaal niet... Nou ja... Dat is niet wat ik wilde insinueren...

Auteur – Wat wilde u dan insinueren?

Bezoeker – Helemaal niets...

Auteur – Jawel! U zei: “Dat is niet wat ik wilde insinueren.” Dus u wilde wél iets insinueren!

Bezoeker – Ik heb me gewoon slecht uitgedrukt, dat is alles.

Auteur – Een journaliste die zich slecht uitdrukt... Dat belooft wat.

Bezoeker – Excuseert u me.

Auteur – Waarom stelt u me dan die vraag?

Bezoeker – Welke vraag?

Auteur – U vroeg of men me nog vaak om interviews vraagt.

Bezoeker – Ik weet het niet... Ik ben hier om u vragen te stellen. Dat is toch het principe van een interview?

Auteur – Echte vragen, ja... Geen stomme vragen.

Bezoeker – U bedoelt journalistieke vragen, vermoed ik.

Auteur – Ik heb een hekel aan journalisten...

Bezoeker – Over het algemeen hebben beroemdheden een hekel aan journalisten...

Auteur – Ja, men vraagt zich af waarom...

Bezoeker – Toch zijn het de kranten die onbekenden op een dag uit de anonimiteit halen...

Auteur – Dat is één manier om het te bekijken.

Bezoeker – Een journalistieke manier.

Auteur – Bekende mensen doen ook kranten verkopen.

Bezoeker – Zeker, het is ook de taak van kranten om over bekende mensen te schrijven... Zodat men hen niet vergeet...

Auteur – Bent u hier om het over de spektakelmaatschappij te hebben, of om mij vragen te stellen over mijn werk?

Bezoeker – Daar kom ik zo op terug, maakt u zich geen zorgen. (*Werpt een blik op de kamer.*) Mag ik zitten?

Auteur – Gaat uw gang, alstublieft...

Bezoeker – Dank u...

Ze gaat zitten. Een ongemakkelijke stilte. Hij herpakt zich enigszins.

Auteur – Excuseert u me, we zijn allebei niet goed begonnen.

Bezoeker – Geen enkel probleem, echt waar...

Auteur – Ik ben het niet meer zo gewend om mensen te zien, dat klopt. Ik ben een beetje een kluizenaar geworden, geloof ik...

Bezoeker – U hoeft zich niet te verontschuldigen, dat is normaal... Ik kom zomaar bij u binnenvallen...

Auteur – Wilt u iets?

Bezoeker – Ja... Eigenlijk had ik u graag een paar vragen willen stellen.

Auteur – Ik bedoelde iets te drinken.

Bezoeker – O, pardon... Eh... Ik zou wel een koffie lusten.

Auteur – Ik heb geen koffie meer. Tenminste, ik heb wel koffie, maar geen koffiezetapparaat meer. Dat is al een hele tijd geleden kapot gegaan. Ik heb nog een paar maanden koffie gemaakt. Ik kookte water in een pannetje en gebruikte een Kleenex als filter. En toen ik zonder Kleenex zat... heb ik besloten maar zonder koffie verder te leven.

Bezoeker – Echt, doet u geen moeite.

Auteur – Ik kan u een kruidenthee maken, als u wilt. Kamille? Ik moet u wel waarschuwen: ik heb geen suiker.

Bezoeker – Dat is heel verleidelijk, maar... dank u, het hoeft niet.

Auteur – Goed... Ik luister.

Bezoeker – Prima, dan... Mijn eerste vraag is... schrijft u met de hand, of op een computer?

De auteur blijft even verbouwereerd staan.

Auteur – Pardon, maar... ik heb het niet helemaal begrepen. Voor welk blad werkt u precies?

Bezoeker – Het is... niet echt een blad. Tenminste, geen papieren blad.

Auteur – Geen papieren blad? Waar dan wel op?

Bezoeker – Het is eerder... een digitaal tijdschrift, zoals dat tegenwoordig heet.

Auteur – Ik begrijp het. Een website dus...

Bezoeker – Laten we zeggen... een webmagazine. *C'est la vie*.

Auteur – *C'est la vie*?

Bezoeker – Dat is de naam van het magazine. Bevalt het u niet dan?

Auteur – Jawel, jawel... Het klinkt een beetje als een tijdschrift voor senioren, maar goed... Het zijn toch vooral ouderen die nog naar het theater gaan.

Bezoeker – Goed...

Auteur – *C'est la vie*... Ja, zo is het leven. Helaas kunnen nog maar weinig mensen van het theater leven, weet u.

Bezoeker – Het doel van onze publicatie is juist om hedendaagse auteurs in de schijnwerpers te zetten. Dit gesprek zal onze lezers helpen u beter te leren kennen. Als toneelschrijver, tenminste...

Auteur – Ik begrijp het. En dus is uw eerste vraag... of ik met een pen schrijf of met een computer?

Bezoeker – Inderdaad.

Auteur – Een vraag die uw lezers ongetwijfeld bezighoudt, neem ik aan.

Bezoeker – Dus?

Auteur – En dan? Zoals u zich ongetwijfeld kunt voorstellen gezien mijn hoge leeftijd: in het begin schreef ik met de pen. De boekdrukkunst was net uitgevonden, dus een computer... dat spreekt vanzelf.

Bezoeker – Natuurlijk.

Auteur – Ik herinner het me nog... Het was een Montblanc-vulpen die mijn meter me had gegeven voor mijn eerste communie. Met een vergulde penpunt. Ik was er erg aan gehecht.

Bezoeker – Ik begrijp het. Een overgangsobject, in zekere zin.

Auteur – Precies... Een soort vervanging voor de moeder, als u wilt. U weet het, schrijven is ook een vorm van psychoanalyse.

Bezoeker – Ach ja...

Auteur – Net zo inefficiënt. Alleen kun je er, in plaats van geld uit te geven, in principe nog een beetje mee verdienen.

Bezoeker – Ik begrijp het...

Auteur – Ik weet het... Als u me zo ziet, denkt u dat mijn analyse niet zo goed heeft gewerkt...

Bezoeker – O nee, helemaal niet...

Auteur – Vindt u dat ik er volledig ontplooid uitzie?

Bezoeker – Ontplooid is misschien niet het eerste woord dat bij me opkomt, maar... En daarna?

Auteur – Daarna ging de pen stuk.

Bezoeker – Net als het koffiezetapparaat.

Auteur – Precies. Met de auteursrechten van mijn eerste stuk heb ik toen een typemachine gekocht, zo'n ding als in oude zwart-witfilms. Hebt u *Sunset Boulevard* gezien?

Bezoeker – Ja, misschien... Al is het lang geleden, geloof ik...

Auteur – Helaas is het me niet gelukt een vergane filmster te vinden om me te onderhouden in ruil voor het schrijven van een scenario.

Bezoeker – In elk geval is het heel filmisch... Hebt u die typemachine nog?

Auteur – Ook die is uiteindelijk stuk gegaan.

Bezoeker – Ach nee...

Auteur – Daarna heb ik een van de eerste elektrische typemachines gekocht... Dat was revolutionair, in die tijd, weet u? Er zat een klein schermpje op, een beetje zoals bij een computer, maar met slechts twee of drie regels. Je kon toch al enkele correcties aanbrengen vóór de definitieve aanslag. Dat bespaarde behoorlijk wat inkt en papier. Ik heb die machine een paar jaar gehouden, en toen...

Bezoeker – De elektrische machine ging stuk, en toen hebt u een Mac gekocht.

Auteur – Nee. Daarna was ik degene die stuk ging, en heb ik een ghostwriter ingehuurd.

Bezoeker – Een ghostwriter?

Auteur – Weet u ook niet wat een ghostwriter is?

Bezoeker – Jawel, maar... een spook?

Hij kijkt haar verbijsterd aan.

Auteur – Wanneer een schrijver zonder inspiratie zit, betaalt hij de diensten van een ghostwriter om zijn boeken in zijn plaats te schrijven. Zo heet dat.

Bezoeker – O, juist... Dat dacht ik al... Een spook dus...

Auteur – Kortom... hij werkte op de computer. In het begin dicteerde ik hem nog een beetje, natuurlijk. En al snel begon hij helemaal zelf te schrijven.

Bezoeker – De computer?

Auteur – De ghostwriter!

Bezoeker – Nou, kijk eens aan.

Auteur – Hij was erg getalenteerd, weet u.

Bezoeker – Ik begrijp het.

Auteur – Kent u die uitspraak van die Franse filosoof: “de stijl is de mens zelf”?

Bezoeker – Nee...

Auteur – Welnu, dat spook daar schreef helemaal in mijn stijl.

Bezoeker – Ach zo.

Auteur – Het was een Zweed.

Bezoeker – Wie dan?

Auteur – Mijn ghostwriter!

Bezoeker – O ja, pardon...

Auteur – U stelt me een vraag en... ik heb de indruk dat wat ik u vertel u niet echt boeit?

Bezoeker – O jawel! Zeker, maar... En die... ghostwriter, hebt u hem nog steeds?

Auteur – Helaas niet. Daarom heb ik al jaren niets meer geschreven...

Bezoeker – Misschien is hij terug naar Zweden gegaan.

Auteur – Nee... Hij is gewoon overleden.

Bezoeker – O jee... Ik bedoel... Wat triest...

Auteur – Ja... Ik was erg aan hem gehecht. Maar wat wilt u? Hij begon zich voor een echte auteur te houden. Ik moest me van hem ontdoen.

Bezoeker – Van hem ontdoen?

Auteur – Elke dag een beetje arsenicum in zijn kamillethee. Hij stierf zoals Madame Bovary.

Bezoeker – Madame Bovary...?

Auteur – Flaubert zei: *Madame Bovary, dat ben ik*. Welnu, er is inderdaad een stukje van mij gestorven met Antonio.

Bezoeker – Antonio?

Auteur – Mijn Zweedse ghostwriter! Na zijn dood heb ik mijn stijl nooit meer teruggevonden.

Bezoeker – Dus toen bent u gestopt met schrijven.

Auteur – Ja... Ik ben blijven steken bij mijn honderdvierentwintigste stuk.

Bezoeker – Dat spijt me echt om te horen.

Auteur – Ik heb een moeilijke periode doorgemaakt, dat klopt. Om de inspiratie van mijn beginjaren terug te vinden, heb ik met mijn laatste euro's opnieuw een Montblanc gekocht.

Bezoeker – Maar dat was niet genoeg...

Auteur – Ik stond op het punt zelfmoord te plegen... En ik had geen cent meer om patronen te kopen.

Bezoeker – Voor uw revolver...

Auteur – Voor mijn pen!

Bezoeker – Pardon...

Auteur – Er lag nog een oude spuit uit de tijd dat ik verslaafd was aan heroïne. Elke ochtend nam ik wat bloed af bij mezelf en vulde ik mijn pen ermee. Ze hadden me gevraagd een komedie te schrijven. Maar rode inkt, weet u... daar krijg je eerder zwarte gedachten van... (*Hij merkt haar verbijstering op.*) Maakt u geen aantekeningen?

Bezoeker – Jawel, jawel, ik heb alles wat ik nodig heb... (*Zij haalt een klein opnameapparaat tevoorschijn.*) Al weet ik niet zeker of ik dit wel moet opnemen...

Auteur – Gelooft u echt al die onzin die ik u net heb verteld?

De bezoeker beseft dat hij haar in de maling heeft genomen.

Bezoeker – Het was een grapje, natuurlijk. Heel geestig trouwens... Een Zweeds spook dat Antonio heet... Maar ik wist niet dat u ook een komisch auteur was.

Auteur – Daarom hebben ze vast een komiek naar me gestuurd om me te interviewen... Nog steeds geen kamille?

Bezoeker – Met of zonder arsenicum?

Ze begint geforceerd te lachen.

Auteur (*heel ernstig*) – Nog een vraag?

Bezoeker – Ja, ik... Ik vond uw eerste stuk erg goed. Hebt u nog andere stukken geschreven?

Auteur – Pardon?

Bezoeker – Ik bedoel... door uzelf geschreven, niet door uw Zweedse ghostwriter. (*Zij lacht opnieuw om haar eigen grap.*) Ik maak maar een grapje...

Maar de auteur lacht niet.

Auteur – Ik heb honderddrieëntwintig stukken geschreven.

Bezoeker – Honderddrieëntwintig?! Dat is... indrukwekkend. En... waar gaan ze over?

Auteur (*geschokt*) – Waar ze over gaan? U komt mij interviewen over mijn werk en u hebt mijn stukken niet gelezen?

Bezoeker – Niet alle 123, natuurlijk, maar...

Auteur – Hoeveel hebt u er precies gelezen?

Bezoeker – Ik zou zeggen... één... De eerste, eigenlijk... Tenminste, de eerste pagina's. Ik ben pas heel laat op de hoogte gebracht van dit interview... Ik vervang op het laatste moment een collega van *C'est la vie* die zich gisteren van het leven heeft beroofd.

Auteur – En hoeveel pagina's hebt u precies gelezen?

Bezoeker – Om helemaal eerlijk te zijn... Ik ben niet verder gekomen dan pagina vijf.

Auteur – De tekst van het stuk begint op pagina zes...

Bezoeker – In elk geval vond ik de titel erg mooi...

Auteur – O ja? (*Ironisch*) En wat was ook alweer de titel van mijn eerste stuk? Ik heb ineens een gat in mijn geheugen.

Bezoeker – Het schiet me ook niet meer te binnen, maar ik weet nog dat ik het geweldig vond.

Auteur – Mag ik uw perskaart zien?

Bezoeker – Eh... Ja... (*Zij doet alsof ze in haar zakken zoekt.*) Het is alleen... misschien heb ik die laten liggen bij...

Auteur – U bent geen journaliste.

Zij aarzelt even.

Bezoeker – Nee.

Auteur – Ik begrijp het. U bent hier om me te beroven, nietwaar? Dat schijnt nogal vaak voor te komen. De dief doet zich bijvoorbeeld voor als iemand van het gasbedrijf en maakt van de gelegenheid gebruik om de buit onder het matras mee te nemen. Dat noemt men diefstal met list, geloof ik.

Bezoeker – Met list?

Auteur – U hebt gelijk, dat klopt niet... U ziet er niet sluw genoeg uit voor diefstal met list. En bovendien zou u zich niet hebben voorgedaan als literair journaliste.

Bezoeker – Inderdaad, ik...

Auteur – Ik weet het niet... U was overtuigender geweest als pizzabezorger.

Bezoeker – Dat klopt...

Auteur – Als u hier bent om geld te vinden... We kunnen samen zoeken, als u wilt.

Bezoeker – Ik ben actrice.

Auteur – Als u hier bent om een rol te krijgen, bent u nog dommer dan ik dacht. En geloof me, ik had de lat al behoorlijk hoog gelegd.

Bezoeker – Het is de eerste keer dat ik een journaliste speel. En ik heb niet veel tijd gehad om me voor te bereiden.

Auteur – We mogen ook de mogelijkheid niet uitsluiten dat u gewoon een slechte actrice bent. En dan? Wie is de regisseur van dit slechte stuk?

Bezoeker – Uw agent.

Auteur – Mijn agent? Ik wist niet eens dat ik er nog een had...

Bezoeker – Hij dacht dat een interview een goede manier zou zijn om uw ego weer op te krikken en u weer aan uw schrijftafel te krijgen.

Auteur – Hij is nog dommer dan ik dacht.

Bezoeker – U schrijft niet meer... Hij wacht al bijna een jaar op uw laatste manuscript.

Auteur – Wat wilt u... Ik heb mijn inspiratie verloren, zoals men zegt. Gebrek aan inspiratie voor een auteur is als een black-out voor een acteur. Je weet nooit wanneer het gebeurt, en nog minder hoe je eruit komt.

Bezoeker – Een jaar... Dat is wel erg lang voor een black-out...

Auteur – U hebt de eerste van mijn honderddrieëntwintig komedies niet gelezen, en u gaat me vragen om een honderdvierentwintigste te schrijven?

Bezoeker – Ik persoonlijk kan het me niets schelen. Maar uw agent blijkbaar wel. Genoeg om mij honderd euro te geven om deze onschuldige komedie voor u op te voeren.

Auteur – Honderd euro? Ik wist niet dat mijn agent me nog zo hoog inschatte.

Een stilte.

Bezoeker – Goed, wat doen we nu?

Auteur – Wat bedoelt u, wat doen we?

Bezoeker – Ik ben geen journaliste. Nu u dat weet, neem ik aan dat u niet langer bereid bent dit interview voort te zetten.

Auteur – Waarom? Had u nog andere boeiende vragen over mijn toneelwerk? Ik weet het niet... Draag ik slips of boxershorts? Drink ik mijn koffie met of zonder suiker? Geef ik de voorkeur aan de zee of aan de bergen?

Bezoeker – Goed, ik begrijp dat u niet bereid bent mee te werken. Wat moet ik hem dan vertellen?

Auteur – Aan wie?

Bezoeker – Aan Georges, uw agent!

Auteur – Dat is uw probleem. Vertel hem wat u wilt.

Bezoeker – Het zit zo... Hij zou me na het interview nog eens honderd euro geven.

Auteur – Ik begrijp het... De helft vooraf, de andere helft bij levering. Hij moet een grenzeloos vertrouwen in u hebben.

Bezoeker (*wijzend naar het opnameapparaat*) – Ik moest hem de opname geven.

Auteur – Zeg me niet dat u dit interview echt wilt voortzetten?

Bezoeker – We kunnen het delen.

Auteur – Delen? Wat delen?

Bezoeker – Honderd euro elk.

Auteur – Maar u bent echt niet goed bij uw hoofd...

Bezoeker – Ik heb gewoon honger. En volgens uw agent zwemt u ook niet bepaald in het geld. U schrijft niets meer. En niemand speelt uw stukken nog.

Auteur – Bedankt dat u me daar zo fijntjes aan herinnert.

De bezoeker werpt een misprijzende blik op het armoedige interieur.

Bezoeker – Ik weet het niet... Met dat geld zou u op zijn minst de muren opnieuw kunnen verven.

Auteur – Voor honderd euro? Als u een schilder kent die voor dat bedrag werkt, zelfs zwart, laat u me dan zijn nummer weten.

Bezoeker – Voor honderd euro kunt u altijd een paar potten verf en een roller kopen.

Auteur – En u gaat die roller dan zelf gebruiken?

Bezoeker – Waarom niet? Niet gratis natuurlijk.

Auteur – Natuurlijk niet...

Bezoeker – U kunt ook gewoon weer gaan schrijven. Het is tenslotte uw beroep...

Auteur – U begrijpt het niet. Om een komedie te schrijven hoeft je niet per se optimistisch te zijn, dat klopt, maar er zijn grenzen. Je moet blijven geloven dat het uitlachen van idioten hen nog kan aanzetten om zich te verbeteren.

Bezoeker – Weet u zeker dat u niet een beetje te graag naar uzelf luistert?

Auteur – Vindt u?

Bezoeker – Kom op... Toneelstukken schrijven is toch niet het einde van de wereld. Er zijn toch ergere beroepen?

Auteur – Ja, vast wel...

Bezoeker – Vast wel? Weet u dat er mensen zijn die elke ochtend moeten opstaan en een uur in de metro moeten zitten om achter de kassa te werken in een supermarkt aan de andere kant van de stad? En dat alles voor een hongerloon...

Auteur – Waarschijnlijk om u zo'n lijdensweg te besparen dat u hebt gekozen voor huiskamertheater?

Bezoeker – Ik neem wat me wordt aangeboden... en mijn agent heeft me nog geen grote rollen aangeboden.

Auteur – Hij moet net zo waardeloos zijn als de mijne. Wie is het?

Bezoeker – Dezelfde als die van u...

Auteur – Goed... (*Een stilte.*) Misschien hebt u uiteindelijk gelijk. Met uw slakken-IQ bent u beter geschikt dan ik om te overleven in de wereld waarin wij leven.

Bezoeker – Bedankt...

Auteur – Ik denk, dus ik ben. Wat een idioot, die Descartes! Mijn gat! Het is toch duidelijk dat als je in deze rotwereld wilt blijven bestaan, het eerste wat je moet doen is stoppen met denken.

Bezoeker – Ja...

Auteur – Alleen is het zo: niet denken is als stoppen met roken. Het is veel makkelijker als je nooit bent begonnen.

Bezoeker – Als u het tegen mij hebt, ik rook niet...

Auteur – Nu ik eraan denk... Ik heb misschien wel een baantje voor u.

Bezoeker – O ja? Als het binnen mijn mogelijkheden ligt.

Auteur – Zoals u het zegt, beperkt dat het aantal mogelijkheden aanzienlijk.

Bezoeker – Nou?

Auteur – Zou u mijn ghostwriter willen zijn?

Bezoeker – Pardon?

Auteur – Om een of andere reden wil mijn agent absoluut dat ik een nieuw stuk schrijf. U zou het in mijn plaats kunnen schrijven.

Bezoeker – Maar... ik ben geen toneelschrijver.

Auteur – Onder ons gezegd, u bent ook niet echt een actrice.

Bezoeker – Goed... We zullen zien... En betaalt dat goed, als ghostwriter?

Auteur – Dat hangt af van de bekendheid van de auteur die het ondertekent.

Bezoeker – Dat is niet erg bemoedigend wat u daar zegt... U was al niet bijzonder bekend... en volgens uw agent is iedereen u tegenwoordig vergeten.

Auteur – En dan te bedenken dat hij u betaald heeft om mijn moraal op te krikken...

Bezoeker – Ik probeer gewoon realistisch te zijn, dat is alles.

Auteur – Goed, interesseert het u of niet?

De deurbel gaat opnieuw.

Bezoeker – Als u iemand verwacht, ga ik misschien maar beter weg.

Auteur – Ik verwacht niemand.

Hij doet open. De bezoeker begint haar opnameapparaat op te bergen en trekt haar jas recht om te vertrekken. De auteur komt terug met een geopende envelop en een papier in de hand.

Auteur – Het was een koerier.

Bezoeker – Ik zal u dan maar laten...

Auteur (gebiedend) – Blijft zitten!

De ander gaat, verrast, weer zitten zonder tegen te sputteren. De auteur bekijkt het papier in zijn hand, zichtbaar verbaasd.

Bezoeker – Wat is het? Uw gasrekening?

Auteur – Gas? Dat is hier al lang afgesloten. Anders weet ik niet of ik hier nog zou zitten om met u te praten.

Bezoeker – Dus?

Auteur – Een exclusiviteitscontract dat mijn agent me toestuurt voor mijn volgende stuk.

Bezoeker – Een contract?

Auteur – Hij vraagt me het te ondertekenen en onmiddellijk terug te sturen. Dit wordt steeds vreemder. (*Hij haalt een cheque uit de envelop.*) Er zit zelfs een voorschot bij...

Bezoeker – Hoeveel?

Auteur – Vijfhonderd.

Bezoeker – Vijfhonderd euro! Hij heeft u niet bepaald afgescheept.

Auteur – Ik weet het niet... Ik aarzel... Ik vraag me af wie hier eigenlijk wie in de maling neemt, sinds u hier binnen bent gekomen...

Bezoeker – In elk geval, nu u dat voorschot hebt gekregen, hebt u geen keuze meer. U zult die komedie moeten schrijven.

Auteur – Ik kan de cheque nog terugsturen. Ik heb het contract niet ondertekend. Ik neem aan dat dit nepinterview bedoeld was om me daartoe te bewegen.

Bezoeker – Dus u gaat niet tekenen?

Auteur – Ik schrijf niet graag onder dwang... Maar deze stapel onbetaalde rekeningen zet me toch aan het denken. Als ik me pijnloos van het leven wil beroven, dan zou ik op zijn minst het gas weer moeten laten aansluiten.

Bezoeker – En mijn tweehonderd euro dan?

Auteur – Hadden we niet afgesproken dat we zouden delen?

Bezoeker – Nu u weer een auteur bent die opdrachten krijgt... Dat zou wel erg gierig zijn.

Auteur – Zo snel gaat dat niet. Ik moet nog altijd een onderwerp voor een stuk vinden.

Bezoeker – Voor vijfhonderd euro, dat verzeker ik u, ben ik in staat om van alles en nog wat te schrijven.

De auteur kijkt haar aan.

Auteur – En voor tweehonderdvijftig?

Bezoeker – Tweehonderdvijftig?

Auteur – De helft van vijfhonderd! Inderdaad. U hebt mijn voorstel ook nog niet afgewezen.

Bezoeker – Welk voorstel?

Auteur – Dat u mijn ghostwriter wordt.

Bezoeker – Maar nee, ik maakte een grapje. Ik zei dat ik van alles en nog wat zou kunnen schrijven. Geen toneelstuk. En zeker geen meesterwerk.

Auteur – Van alles en nog wat? Dat is precies wat ik van u verwacht.

Bezoeker – Pardon?

Auteur – Ik kan, in alle bescheidenheid, alleen maar meesterwerken schrijven. Van alles en nog wat, dat kan ik niet. Dat is precies wat mij blokkeert, begrijpt u? (*Een stilte.*) Aan dat domme gezicht van u te zien vermoed ik van niet...

Bezoeker – Ik bedoel...

Auteur – Goed... Mijn agent geeft me een voorschot om een stuk te schrijven, maar helaas heb ik de inspiratie verloren die nodig is om een echt stuk te schrijven. Volgt u me nog?

Bezoeker – Tot daar wel, denk ik.

Auteur – Ik zou van alles en nog wat kunnen schrijven om die cheque te behouden, zoals zoveel van mijn collega's zouden doen. Maar van alles en nog wat schrijven, dat kan ik niet.

Bezoeker – En waarom niet?

Auteur – Een oud joods-christelijk schuldgevoel, vermoed ik... En mijn agent weet heel goed, die klootzak, dat ik niet in staat ben om van alles en nog wat te schrijven.

Bezoeker – En dus?

Auteur – Dus van alles en nog wat schrijven, dat kunt ú!

Bezoeker – Denkt u?

Auteur – Wat dat betreft heb ik alle vertrouwen in u.

Bezoeker – Maar waarom neemt u niet gewoon een ghostwriter die echt kan schrijven?

Auteur – Denkt u echt dat ik zo iemand voor tweehonderdvijftig euro niet allang had gevonden?

Bezoeker – Goed...

Auteur – Goed? Betekent dat dat u akkoord gaat?

Bezoeker – Nee... Goed betekent dat ik het begrijp.

Auteur – En?

Bezoeker – Betekent dat... dat ik echt van alles en nog wat mag schrijven?

Auteur – Denkt u dat u iets anders zou kunnen schrijven?

Bezoeker – Maar uw agent — of beter gezegd, de onze — gaat toch merken dat het van alles en nog wat is!

Auteur – Mijn agent? Hij heeft deze belachelijke komedie in elkaar gezet om me te dwingen er nog een te schrijven, waar ik geen enkele zin in heb! Hij is de echte oplichter in dit verhaal!

Bezoeker – Een agent... is dat niet gewoon de nette benaming voor een oplichter in de theaterwereld?

Auteur – Ziet u wel dat u, als u wilt, zelfs grappig kunt zijn? Dus?

Bezoeker – Goed... Uiteindelijk, wat heb ik te verliezen...

Auteur – Uw waardigheid.

Bezoeker – Van belachelijkheid ga je niet dood.

Auteur – Als belachelijkheid dodelijk was, geloof me, dan was u al lang niet meer onder ons.

Bezoeker – Oké... Wanneer begin ik? Wacht even... (*Zij bladert in haar agenda.*) Deze week gaat het niet lukken... Ik kan me wel vrijmaken... Laten we zeggen vanaf volgende maandag?

De auteur pakt haar agenda uit haar handen en werpt er een blik op.

Auteur – Er staan zoveel lege pagina's in uw agenda dat u het stuk er rechtstreeks in zou kunnen schrijven. O nee, wacht... Dat had ik niet gezien. Over drie maanden een afspraak bij de oogarts.

Bezoeker – Het duurt altijd lang om een afspraak bij een oogarts te krijgen. (*De auteur werpt haar een ongeduldige blik toe.*) Goed... Wanneer beginnen we dan?

Auteur – Waarom niet nu u hier toch bent?

De vaste telefoon gaat over. De auteur reageert niet.

Bezoeker – Neemt u niet op?

Auteur – Dat zal wel weer de bank zijn. Over mijn roodstand.

Bezoeker – Dan hebben we waarschijnlijk dezelfde bank.

Auteur – Solidair Krediet.

Bezoeker – Blijkbaar is het enige wat ze nog echt samenbrengen onze roodstanden.

Men hoort een stem die een bericht insprekt.

Stem – Goedendag, u spreekt met Frederik de Casteljarnac, voorzitter van de Stichting ter Bevordering van de Francophonie. Met genoegen deel ik u mee dat onze stichting heeft besloten u dit jaar de Grote Prijs voor Franstalige Dramaturgie toe te kennen voor uw volledige oeuvre. Wilt u ons zo spoedig mogelijk terugbellen, zodat we samen de details van de ceremonie kunnen regelen.

Bezoeker – Denkt u dat dit opnieuw een truc van uw agent is?

Auteur (*verward*) – Dat is inderdaad een mogelijkheid...

Bezoeker – Wat zou het anders kunnen zijn?

Auteur – Kunt u zich echt niet voorstellen dat ik een prijs zou kunnen krijgen voor mijn volledige oeuvre?

Bezoeker – Ik weet het niet... Aangezien ik niets van u gelezen heb...

Auteur – In elk geval jammer dat u geen echte journaliste bent. Dit was uw kans geweest om als eerste de nieuwe winnaar van de Grote Prijs voor Franstalige Dramaturgie te interviewen.

Bezoeker – Nooit van gehoord...

Auteur – Nooit van gehoord? Maar de Grote Prijs voor Dramaturgie is voor toneelauteurs wat de Pulitzerprijs is voor journalisten!

Bezoeker – Nooit van gehoord...

Auteur – Dat klopt. U bent geen journaliste.

Bezoeker – U bedoelt... een beetje zoals de Nobelprijs voor Literatuur?

Auteur – Laten we niet overdrijven.

Bezoeker – Dat dacht ik al.

Auteur – Laten we zeggen dat met een aantrekkelijke kافت in de boekhandel de verkoop van mijn nieuwe stuk misschien wat zou stimuleren.

Bezoeker – Zelfs als het stuk slecht is?

Auteur – Ook zonder een enorme cultuur te hebben, is het u vast niet ontgaan dat de grootste bestsellers zelden meesterwerken zijn. Sterker nog, ze worden zelden geschreven door degene wiens naam erop staat. De meesten hebben ze zelfs niet gelezen.

Bezoeker – Behalve dat degenen die zulke bestsellers ondertekenen meestal idioten zijn, en degenen die ze schrijven echte auteurs.

Auteur – Laten we zeggen dat het hier andersom zal zijn.

Bezoeker – Dat is niet erg netjes tegenover uw agent.

Auteur – Ik denk dat u het niet goed begrepen hebt. Die oplichter wist al vóór mij dat ik deze prijs zou krijgen, en hij stuurt mij halsoverkop een contract om exclusief de rechten op mijn volgende stuk te krijgen. En dat voor amper vijfhonderd euro! Terwijl hij heel goed weet dat ik met zoveel publiciteit weer een succesvol auteur zal worden. Noemt u dat eerlijk?

Bezoeker – Ik geef toe... op het gebied van eerlijkheid ben ik geen specialist.

Auteur – En dan nog dat belachelijke interviewgedoe om me weer aan het werk te krijgen.

Bezoeker – Als u het zo bekijkt...

Auteur – Dus, gaat u dat stuk schrijven, ja of nee?

Bezoeker (*na een korte aarzeling*) – Oké... Maar ik wil ook de tweehonderd euro van het interview.

Auteur – We hadden afgesproken dat we zouden delen.

Bezoeker – U hebt het zelf gezegd: nu bent u een succesvol auteur.

Auteur – Goed. Aan het werk.

Bezoeker – Misschien neem ik toch maar een kamilletee...

Auteur – Eerlijk gezegd raad ik u dat af... Die stond hier vlak naast het arsenicum. Maar als u iets sterkers wilt, kan ik u iets anders aanbevelen. (*Hij haalt een fles whisky tevoorschijn.*) Daar, de toverdrank om inspiratie te vinden. Helaas ben ik er als kind in gevallen, maar hij heeft bij mij geen effect meer...

Bezoeker – Goed...

Ze schenkt zichzelf een glas in, drinkt het in één teug leeg en trekt een vies gezicht.

Bezoeker (*kijkt naar het etiket*) – Zweedse whisky? Probeert u mij ook te vergiftigen?

Auteur – Niet voordat u dit stuk hebt geschreven. (*Hij reikt haar een pen aan.*) Ik vertrouw u plechtig mijn Montblanc toe. Moge de kracht met u zijn. Er ligt papier op tafel. Ga zitten en schrijf.

Bezoeker (*gaat zitten*) – Zelfs van alles en nog wat... ik weet niet of ik een heel stuk kan schrijven...

Auteur – Het is maar een toneelstuk! Met een stuk of vijftig pagina's kan het al overtuigend lijken.

Bezoeker – Vijftig pagina's?

Auteur – Beschouw het als een examen. Een opstel, alleen wat langer dan de andere.

Bezoeker (*beschaamd*) – Een examen...?

Auteur – Oké. U hebt nooit een examen afgelegd, dat had ik kunnen vermoeden.

Bezoeker – Ik had mijn rijbewijs kunnen halen, maar mijn wekker is niet afgegaan.

Auteur – Laten we zeggen dat het gewoon... een heel lange brief is.

Bezoeker – Ik ben vooral gewend sms'jes te schrijven...

Auteur – Het zijn dialogen! U gaat na elke zin naar een nieuwe regel en laat telkens een witregel ertussen. De helft van een toneelstuk, weet u, zit tussen de regels. Dat is witruimte!

Bezoeker – Als u het zo bekijkt...

Auteur – We schrijven dit stuk met z'n tweeën. U schrijft de regels, ik neem de witruimte voor mijn rekening...

Bezoeker – En u zet er uw naam onder.

Auteur – Denkt u soms dat Michelangelo alle schilderijen die hij ondertekende zelf heeft geschilderd? Hij had ook personeel. Hij gaf alleen de laatste penseelstreek.

Bezoeker – Toch... ik ben geen schrijver.

Auteur – Maar iedereen kan schrijver zijn! Zeker toneelschrijver. Het bewijs? Er bestaat geen enkele opleiding voor. Het is een van de weinige beroepen, samen met pizzabezorger en psychoanalyticus, die je zonder diploma kunt uitoefenen. En voor pizzabezorger weet ik het nog niet eens. Je moet toch minstens een scooter kunnen besturen.

Bezoeker – Het blijft wel werk.

Auteur – Met één inktpatroon schrijft u een toneelstuk. Voor een roman hebt u er vier of vijf nodig.

Bezoeker – Goed...

Auteur – Het is een beroep voor luieriken, zeg ik u. Eenvoudig: luier dan een toneelschrijver is alleen een dichter. Die gasten schrijven vijf regels van drie woorden op een bladzijde met rondom een zee van wit, en iedereen roept meteen: genie!

Bezoeker – Tja... misschien had ik toch beter ghostwriter van een dichter kunnen worden.

Auteur – O nee, daar houd ik u meteen tegen. Dromen mag, maar overdrijven niet. Een dichter heeft nog nooit genoeg verdiend om een ghostwriter te betalen, zelfs niet op afbetaling.

Bezoeker – Goed... Ik weet eigenlijk niet goed waar ik moet beginnen...

Auteur – Het begin is altijd het moeilijkst, natuurlijk. Zeker bij een komedie.

Bezoeker – O, dus het wordt een komedie?

Auteur – Een komedie, ja. Dat is in elk geval wat ik altijd heb geschreven.

Bezoeker – Grappig... Ik zie u echt niet als een komisch schrijver.

Auteur – Het is waar dat ik de laatste jaren mijn gevoel voor humor een beetje ben kwijtgeraakt. Waarom denkt u dat ik vandaag een ghostwriter nodig heb?

Bezoeker – Ik weet niet of ik grappig genoeg kan zijn.

Auteur – Ik vraag u niet om opzettelijk grappig te zijn. Vertrouw op uw natuurlijke komische talent...

Bezoeker – Dat helpt me niet echt.

Auteur – Ik weet het niet... Is er niemand die u wel eens zou willen ombrengen?

Bezoeker – Vermoorden?

Auteur – Daar is komedie voor! De wet verbiedt u om van uw schoonmoeder af te komen, dus schrijft u een toneelstuk waarin u haar figuurlijk een kopje kleiner maakt.

Bezoeker – Ik ben niet getrouwd. Hebt ú een schoonmoeder?

Auteur – Niet meer, helaas. Mijn vrouw heeft me verlaten. Ik begin mijn schoonmoeder bijna nog te missen. Dat zegt genoeg over hoe diep ik zit. Hoe wilt u dat ik onder zulke omstandigheden een goede komedie schrijf?

Bezoeker – Ik weet het niet... Laat me even nadenken... O ja... Ik had een hekel aan mijn zus.

Auteur – Ah, dat is al iets...

Bezoeker – Helaas is ze overleden... Ik neem aan dat dat voor een komedie...

Auteur – Dat hangt ervan af. Er bestaan ook heel grappige doden. Hoe is uw zus gestorven?

Bezoeker – Ze is overleden aan kanker.

Auteur – O ja... Maar nee... Dat wordt lastig. Met kanker valt moeilijk te lachen. Zeker als het om familie gaat.

Bezoeker – O ja? Verdorie... Dat zit dan niet mee...

Auteur – Sommige onderwerpen lenen zich totaal niet voor komedie. Niemand weet precies waarom. Het zal wel aan dat langdurige ziekteverloop liggen. In het theater zijn de grappigste doden altijd de kortste. Als iemand vertelt dat zijn vrouw onder een trein is gekomen op weg terug van de kapper, moet je bijna al lachen. Maar als hij zegt dat ze na drie jaar chemotherapie aan longkanker is overleden, dan lacht niemand. Wie zal het zeggen? Zo is het nu eenmaal.

Bezoeker – Goed...

Auteur – Maar als u het toch wilt proberen...

Er wordt aangebeld.

Bezoeker – Verwacht u nog iemand anders?

Auteur – Dat zal de koerier zijn. Hij zou terugkomen om het ondertekende contract op te halen. Mag ik uw pen even?

Hij neemt het contract.

Bezoeker – Weet u het zeker?

Auteur – Ik weet niet waarom, maar ik geloof in u... (*Hij ondertekent het contract en geeft haar de pen terug.*) Als u een idee krijgt terwijl ik met de koerier bezig ben, aarzel dan niet.

Hij gaat naar buiten. De mobiele telefoon van de bezoeker gaat. Ze neemt op.

Bezoeker – Ja... Nee, ik ben nog bij hem... Ja, ja, maak u geen zorgen, hij heeft net het contract getekend... Goed, ik moet nu ophangen... Oké, ik bel u terug...

Ze stopt haar telefoon weg. De auteur komt terug.

Auteur – Zo... Nu hebben we geen keuze meer. Ik heb zojuist uw ziel voor vijfhonderd euro aan de duivel verkocht. Zelfs in uw wildste dromen had u er nooit zoveel voor gekregen.

Bezoeker – Dat is niet erg verheffend... Ik hield u voor een geëngageerde auteur.

Auteur – Weet u, de meeste schrijvers blijven schrijven om de belastingen van vorig jaar te betalen met de voorschotten die ze kregen voor de boeken die ze volgend jaar zullen schrijven. De dag dat de belasting op auteursinkomsten automatisch aan de bron wordt ingehouden, zult u zien dat het literaire seizoen een stuk rustiger verloopt.

Bezoeker – Dat weet ik niet, ik ben nog nooit belastingplichtig geweest.

Auteur – Wat hebt u een geluk... Als je eenmaal je vinger in het raderwerk hebt gestoken, kom je er niet meer uit. Goed, waar waren we gebleven?

Bezoeker – Nergens, vrees ik.

Auteur – Ja, dat was ik al bang.

Bezoeker – Wat als we het verhaal schrijven van een auteur die zijn inspiratie is kwijtgeraakt?

Auteur – Ik begrijp het... Er belt een vrouw aan, die beweert journaliste te zijn...

Bezoeker – Waarom niet?

Auteur – Theater in het theater... Ik had me voorgenomen nooit zo diep te zinken...

Bezoeker – U zei toch dat we van alles en nog wat mochten schrijven!

Auteur – Goed... En hoe zou het eindigen?

Bezoeker – Dat... Ik weet nu al niet eens hoe het verder moet...

Auteur – Ik schenk u nog een whisky in...

Hij doet het ook.

Bezoeker – Ik weet niet of...

Auteur – Kom, drink!

De ander drinkt het glas in één teug leeg.

Bezoeker – Ik zou eigenlijk wel een dutje willen doen. Ik weet zeker dat de ideeën makkelijker komen als ik slaap.

Auteur – Hé! Ik betaal u niet om te slapen!

Bezoeker – Voorlopig hebt u me nog helemaal niets betaald... En trouwens, u hebt gelijk: ik vraag me af of een klein voorschot me niet wat meer zou motiveren...

Auteur – Zelfs als ik het zou willen, betwijfel ik of Solidair Krediet me nog een extra roodstand zou toestaan om u een voorschot te geven... En trouwens, u bent waardeloos als ghostwriter! Ik zeg u dat u van alles en nog wat moet schrijven, en zelfs dát krijgt u niet voor elkaar!

Bezoeker – Ik heb ook mijn reputatie hoog te houden! Ik wil me niet belachelijk maken door zomaar wat te publiceren...

Auteur – Maar uw naam komt er niet eens op te staan! Ik zet mijn handtekening eronder!

Bezoeker – Misschien, maar ik zal weten wie het echt heeft geschreven. Een mens heeft toch zijn trots.

Auteur – Goed dan. Niemand verbiedt u trouwens om een meesterwerk te schrijven.

Bezoeker – Waarom ook niet? Misschien ben ik minder dom dan u denkt.

Auteur – Ga uw gang, verras me...

Bezoeker – Ja... Maar met al die drankjes die u me hebt ingeschonken, begin ik honger te krijgen. Hebt u niets te knabbelen?

Auteur – Ik heb u ingehuurd voor een werksessie, niet voor een borrel met hapjes.

Bezoeker – U weet wat men zegt: honger is een slechte raadgever.

De auteur haalt een pak koekjes tevoorschijn en geeft het aan de bezoeker.

Auteur – Hier, ik heb nog wat chocoladekoekjes.

Bezoeker – Dank u. (*Zij begint er een te eten.*) Ze zijn een beetje zacht geworden, uw koekjes.

Auteur – Wilt u dat ik verse voor u ga halen?

Bezoeker – Het is goed zo... (*Zij stopt een tweede koekje in haar mond.*) Ik heb een idee!

Auteur (*opschrikkend*) – U hebt me bijna laten schrikken...

Bezoeker – Een jongen houdt van een meisje, maar hun families haten elkaar.

Auteur – Dat is *Romeo en Julia*. Van Shakespeare.

Bezoeker – Een jongen houdt van een meisje, maar haar vader doodt per ongeluk zijn vader.

Auteur – *Le Cid*. Van Corneille.

Bezoeker – Een jongen houdt van een meisje, maar in werkelijkheid is het een man.

Auteur – *Some Like It Hot*. Van Billy Wilder.

Bezoeker – Die ken ik niet, dat toneelstuk.

Auteur – Het is een film.

Bezoeker – Weet u dat zeker?

Auteur – Zeker.

Bezoeker – Een jongen houdt van een jongen, maar in werkelijkheid is het een meisje.

Auteur – *Victor/Victoria*.

Bezoeker – Een vrouw houdt van een vrouw, maar in werkelijkheid is het een man.

Auteur – *Tootsie*.

Bezoeker – Verdorie... Ik dacht niet dat het zo moeilijk was om een hedendaagse auteur te zijn. Alles is al geschreven, dus...?

Auteur – Alles...

Bezoeker – En waarschijnlijk ook nog het beste, neem ik aan...

Auteur – Ze hebben zich volgevreten en ons alleen de kruimels gelaten.

Bezoeker – De schurken.

Auteur – Shakespeare, Molière... Voor hen was het makkelijk. Er was nog niets geschreven vóór hen. Goede ideeën lagen gewoon voor het oprapen. Dus wie niet analfabeet was, zoals de meeste van hun tijdgenoten, maakte een redelijke kans om de geschiedenis in te gaan.

Bezoeker – Het is waar, als er vandaag nog plaats was voor een nieuwe Molière, dan hadden we dat allang gemerkt...

Auteur – Precies daarom voel ik me niet meer in staat een meesterwerk te schrijven, en vraag ik u alleen maar om wat dan ook te schrijven.

Een stilte.

Bezoeker – Ik neem toch nog maar een whisky.

Ze neemt een flinke slok uit de fles.

Auteur – Doe rustig aan...

Ze zucht tevreden en zet de fles neer.

Bezoeker – Ik heb het!

Auteur – Echt?

Bezoeker – En deze keer daag ik u uit om te zeggen dat het van Racine of Feydeau is.

Auteur – Ik luister.

Bezoeker – Een echtpaar ontvangt een vriendin die net haar man heeft verloren bij een vliegtuigongeluk, en terwijl ze proberen de weduwe te troosten, ontdekken ze dat ze de loterij hebben gewonnen.

Auteur – Uitstekend! Bravo...

Bezoeker – Ziet u wel, als ik wil.

Auteur – Dat is het onderwerp van mijn eerste stuk.

Bezoeker – O ja...

Auteur – Dat u niet hebt gelezen.

Bezoeker – Grote geesten denken hetzelfde.

Auteur – Ja, als u vóór mij was geboren, had u dat stuk kunnen schrijven. Het is trouwens mijn grootste succes...

Bezoeker – Ik zal de samenvatting ergens gelezen hebben...

Auteur – Ik ben gestopt met schrijven op de dag dat ik mezelf begon te plagiaatplegen.

Haar enthousiasme zakt weg. Een stilte.

Bezoeker – Zijn er geen koekjes meer?

Auteur – U hebt ze allemaal opgegeten!

Bezoeker – De verpakking was al open. Ik wil liever niet weten hoelang al. Ik hoop maar dat ik geen voedselvergiftiging krijg...

Auteur – Dan meldt u zich maar ziek. Maar ik waarschuw u: wij auteurs krijgen niets als we ziek zijn en niet werken. Dus ghostwriters... u kunt zich voorstellen...

Bezoeker – In elk geval heb ik nog steeds honger.

Auteur – U denkt echt alleen maar aan eten, hè?

Bezoeker – Meestal zijn het mensen die nooit echt honger hebben gehad die zoiets zeggen.

Auteur – Goed, ik ga wel eens kijken wat er nog in de koelkast ligt...

Bezoeker – Nog één ding...

Auteur – Wat nu weer?

Bezoeker – Ik houd niet zo van die term... ghostwriter.

Auteur – O ja?

Bezoeker – Ja, ik vind het nogal vernederend.

Auteur – Vernederend? Voor wie?

Bezoeker – Voor mij!

Auteur – Goed, hoe moet ik u dan noemen? Vervangend auteur? Tenslotte laten beroemde acteurs zich ook vervangen voor scènes die ze niet willen draaien. Waarom zouden auteurs geen vervanger hebben voor scènes die ze niet willen schrijven...

Bezoeker – Ik weet het niet... Officieel zou ik... uw persoonlijke secretaresse kunnen zijn.

Auteur – Mijn persoonlijke secretaresse?

Bezoeker – Als we samen uitgaan en u moet me voorstellen, dan gaat u toch niet zeggen: kijk, dit is mijn ghostwriter.

Auteur – Ik moet toegeven dat... ik de mogelijkheid dat wij samen zouden uitgaan nog niet had overwogen...

Bezoeker – In elk geval... ik heb toch een dekmantel nodig, niet?

Auteur – Een dekmantel? Ziet u zichzelf als een geheim agent?

Bezoeker – En bovendien is dit vast niet helemaal legaal... Een ghostwriter die zwart werkt... Het zou toch prettig zijn als ik ook wat sociale zekerheid had. Ik moet tenslotte ook aan mijn pensioen denken...

Auteur – Wilt u er soms ook nog maaltijdcheques bij?

Bezoeker – Goed dan... Laten we het houden op persoonlijke secretaresse.

Auteur – Juist. En wat die maaltijdcheques betreft: ik zal eens kijken of er nog een stukje camembert in de koelkast ligt...

Hij staat op het punt weg te gaan. De telefoon gaat.

Bezoeker (*neemt de telefoon op*) – Secretariaat van Charles de la Martinière, waarmee kan ik u helpen? (*De auteur gebaart dat hij het gesprek niet wil aannemen.*) Ah nee, sorry, ik kan hem op dit moment niet doorverbinden... Waarom? Omdat... hij overleden is. O ja, daar ben ik zeker van. De gerechtsarts is hier net, en geloof me, het is geen fraai gezicht. O ja? Nee... Jawel, natuurlijk, dat is goed nieuws, maar... in dat geval zal het postuum moeten gebeuren. Goed, ik moet u laten, de autopsie gaat beginnen... Inderdaad, tot ziens.

Auteur (*verbijsterd*) – Wie was dat?

Bezoeker – De voorzitter van de Vereniging van Gesubsidieerde Toneelschrijvers. Blijkbaar overweegt de minister van Cultuur u te onderscheiden als Ridder in de Orde van Kunst en Letteren.

Auteur – En u hebt gezegd dat ik dood ben?

Bezoeker – U wilde hem niet spreken... Dat was het eerste wat in me opkwam.

Auteur – O ja...

Bezoeker – En bovendien, laten we realistisch blijven. Ik ben niet van plan dat stuk binnenkort te schrijven. En u ook niet.

Auteur – En dus?

Bezoeker – Als u dood bent, zal uw agent het nooit aandurven om die vijfhonderd euro terug te vragen voor een stuk dat u niet hebt geschreven.

Auteur – Dood... Is dat niet wat overdreven als excuus om vijfhonderd euro niet terug te betalen?

Bezoeker – Ik heb nog een ander idee...

Auteur – Ziet u wel, als u wilt...

Bezoeker – Als u dood bent — én met een literaire prijs en een postume onderscheiding — dan wordt u weer beroemd!

Auteur – Ik had u uitgedaagd me te verrassen, maar ik moet toegeven dat ik sprakeloos ben...

Bezoeker – Dank u.

Auteur – Dat was niet per se een compliment. Er zijn verschillende manieren om mensen te verrassen, weet u.

Bezoeker – Hebt u familie?

Auteur – Ik had alleen mijn vrouw. Maar ik weet niet of zij mij nog als familie ziet.

Bezoeker – Dus uiteindelijk staat u er alleen voor. Geen vrouw, geen familie, geen vrienden... Die prijs en die medaille kan ik gerust in uw plaats gaan ophalen.

Auteur – Laten we eens even serieus blijven... Ik bied u een baan als ghostwriter aan, u krijgt niets op papier, en nu gaat u in mijn naam alle eer opstrijken die mij toekomt. Wilt u soms ook nog de pincode van mijn bankkaart?

Bezoeker – Ik vraag me af of dat niet verstandiger zou zijn. U wordt tenslotte geacht overleden te zijn.

Auteur – Ik kan het altijd ontkennen.

Bezoeker – Denk er vijf minuten over na. Op dit moment is het in uw voordeel om dood te blijven.

Auteur – Vindt u?

Bezoeker – Ik wed dat men morgen over u schrijft in de kranten. Misschien niet op de voorpagina, we moeten niet overdrijven. Maar plots zal de literaire pers zich u weer herinneren, dat staat vast.

Auteur – Mijn eigen overlijdensbericht lezen terwijl ik nog leef... het is waar dat dat verleidelijk klinkt.

Bezoeker – Iedereen zal zeggen dat u een groot auteur was. Uw boeken zullen als warme broodjes verkopen... al is het maar een dag of twee.

Auteur – Denkt u?

Bezoeker – Ik ben dan wel geen journaliste, maar dankzij mijn idee komt u wél in de krant!

Auteur – Goed, en wat doen we nu?

Bezoeker – U blijft gewoon dood, en ik... neem twintig procent van uw auteursrechten.

Auteur – Mijn agent nam er maar tien!

Bezoeker – Maar met hem verkocht u geen enkel boek, en uw stukken werden nooit opgevoerd.

Auteur – En ik had me bijna neergelegd bij het idee om met pensioen te gaan.

Bezoeker – Met pensioen?

Auteur – Ik heb besloten geleidelijk alle bronnen van ergernis uit mijn leven te schrappen. Ik schrijf niet meer. Ik spreek zo weinig mogelijk. Ik deel mijn mening met niemand meer. Ik probeer zelfs, voor zover mogelijk, helemaal geen mening meer te hebben.

Bezoeker – En denkt u echt dat u dat kunt?

Auteur – Geen mening meer hebben?

Bezoeker – Met pensioen gaan! Weet u zeker dat u zich dat kunt veroorloven?

Auteur – Volgens Solidair Krediet valt dat nog te bezien...

Bezoeker – Nou, ik heb een beter voorstel dan met pensioen gaan: ik stel voor dat u dood bent!

Auteur – Het is waar dat het verleidelijk klinkt, maar... misschien neem ik toch even vijf minuten om de voor- en nadelen tegen elkaar af te wegen.

De telefoon gaat. De auteur wil opnemen.

Bezoeker – U bent gek! Ik herinner u eraan dat u dood bent. (*Haalt de telefoon op.*) Hallo, ja? Solidair Krediet? Nee, sorry, meneer de la Martinière is zojuist overleden. Ja, hij heeft zelfmoord gepleegd... door een liter ontstopper te drinken. Ja, dat product om toiletten te ontstoppen... Een enorm gat in zijn maag, het was geen fraai gezicht. Bijtende soda is erg corrosief. Dat klopt, hij was zelf ook behoorlijk corrosief... Waarom? Ach, u kent kunstenaars... En u weet maar al te goed dat hij diep in de schulden zat. Dit was blijkbaar zijn manier om aan zijn schuldeisers te ontsnappen. Nee, natuurlijk, geld is niet het belangrijkste... In elk geval bedankt voor uw telefoontje... Inderdaad. Tot ziens. Natuurlijk, ik zal uw medeleven aan de familie overbrengen...

Ze hangt op.

Auteur (*verbijsterd*) – U komt moeilijk op gang, maar als u eenmaal bezig bent, bent u niet meer te stoppen! Dus nu heb ik zelfmoord gepleegd.

Bezoeker – Ik dacht dat dat voor een schrijver romantischer zou zijn dan een hartinfarct of darmkanker.

Auteur – Romantischer? Door een liter ontstopper te drinken?

Bezoeker – Ik improviseerde... Het was het eerste wat in me opkwam.

Auteur – Improviseren... Voortaan zou ik u willen vragen om u aan de tekst te houden!

Bezoeker – Maar ik heb geen tekst! U bent niet eens in staat iets te schrijven!

Auteur – Rustig maar... Het is niet nodig om onaangenaam te worden... Goed... Dus ik heb zelfmoord gepleegd... Het is waar dat ik de laatste tijd wat depressief was.

Bezoeker – Ziet u wel!

Auteur – En wat doen we nu? Krijg ik een staatsbegrafenis?

Bezoeker – Een auteur die sterft, zorgt voor minstens tien procent extra verkoop. Een auteur die zelfmoord pleegt, kan oplopen tot twintig procent. (*De telefoon gaat.*) Het lijkt erop dat de zaken weer aantrekken.

Auteur – Inderdaad. Deze telefoon heeft in jaren niet zo vaak gebeld...

De bezoeker neemt op.

Bezoeker – Secretariaat van meneer de la Martinière, waarmee kan ik u helpen? Ja mevrouw, dat klopt. Ik bevestig het: uw man is vanochtend overleden. Mijn condoleances, ook namens Solidair Krediet. Een kogel door de slaap, inderdaad. Ja... als u hem nu zag, ik weet niet of u hem nog zou herkennen. De bovenste helft van zijn hoofd is verdwenen... Geen fraai gezicht, geloof me... Heel goed, ik zal het hem doorgeven... Ik bedoel, ja, dank u... Tot ziens mevrouw. (*Zij hangt op.*) Dat was uw vrouw.

Auteur – Mijn vrouw? Wat wilde ze?

Bezoeker – U blijktbaar een laatste eer bewijzen.

Auteur – Ik heb haar al jaren niet gezien. Zij verweet me juist dat ik haar niet vaak genoeg eer bewees...

Bezoeker – Doden zijn altijd populairder dan levenden. U zult zien, dood zijn heeft alleen maar voordelen.

Auteur – En deze keer hebt u haar verteld dat ik mezelf door de slaap heb geschoten?

Bezoeker – Ik probeer vooruitgang te boeken, ziet u. (*De telefoon gaat.*) Als dit zo doorgaat, moeten we straks nog een telefoniste aannemen. Rechthebbende van het werk van meneer de la Martinière, waarmee kan ik u helpen? Ja, inderdaad, ik beheer de rechten op al zijn stukken. We waren enkele maanden vóór zijn overlijden getrouwd. Ik ben dus zijn directe erfgename... Ja... Ja... Ja... Ja, hij had net een stuk afgerond dat u zal verrassen. Volgens mij is het zijn meesterwerk. Volledig ongepubliceerd, ja. Ja... Ja... Ja... Goed. Mag ik uw nummer noteren? Prima, ik zal uw dossier persoonlijk bestuderen en u zo spoedig mogelijk antwoorden. Tot binnenkort.

Auteur – Dus nu zijn we getrouwd...

Bezoeker – Dat was eenvoudiger.

Auteur – Eenvoudiger?

Bezoeker – Om te rechtvaardigen dat ik de rechten op uw stukken bezit.

Auteur – Dat is waar.

Bezoeker – En als weduwe blijft het netjes in de familie.

Auteur – Heel goed... En mag ik dan toch weten wie het was?

Bezoeker – Een theater dat uw laatste stuk in Parijs wil opvoeren.

Auteur – Een theater? Welk theater?

Bezoeker – Ik had de naam meteen moeten noteren, maar u onderbrak me... Het had iets te maken met verkeersregels...

Auteur – Verkeersregels?

Bezoeker – Een theater dat in rondjes draait... iets met een rotonde...

Auteur – Het Théâtre du Rond-Point?

Bezoeker – Precies!

Auteur – Maar daar spelen ze alleen levende auteurs!

Bezoeker – Uw lijk is nog warm, we gaan toch niet moeilijk doen?

Auteur – Goed... En wat gaat u nu doen?

Bezoeker – Ik laat ze eerst een beetje sudderen. Zodat ze denken dat ze niet de enigen zijn die belangstelling hebben.

Auteur – U had mijn agent moeten zijn...

Bezoeker – Misschien kunnen we een retrospectief van uw volledige oeuvre overwegen?

Auteur – Waarom niet... Maar met uw “laatste stuk” bedoelt u...

Bezoeker – Dat wat u nog niet hebt geschreven.

Auteur – Maar ik ben toch dood?

Bezoeker – U hebt gehoord dat ik zei dat u een ongepubliceerd stuk had.

Auteur – Ja... Maar dat heb ik niet...

Bezoeker – Aangezien u niet echt dood bent, kunt u het nog schrijven.

Auteur – Ik heb u toch gezegd dat ik mijn inspiratie kwijt ben!

Bezoeker – Dat was vóórdát u weer een succesvol auteur werd!

Auteur – U bedoelt een overleden auteur.

Bezoeker – Dat ook, ja... Nu u de hele eeuwigheid voor u hebt, hebt u tijd genoeg om dat stuk te schrijven. De rest regel ik.

Auteur – Mag ik misschien vragen... hoe lang ik ongeveer dood blijf?

Bezoeker – Laten we zeggen: zolang het duurt om uw 124ste stuk te schrijven. Daarna zien we wel.

De auteur lijkt enigszins overdonderd.

Auteur – Goed... Ik zal dan maar proberen eraan te beginnen...

Bezoeker – Een kamillethee?

Auteur – Ik denk dat ik toch maar weer Zweedse whisky neem... (*Hij pakt de fles en loopt richting deur.*) Blijft u hier?

Bezoeker – Iemand moet het lichaam bewaken... en de telefoon opnemen.

Auteur – Ik ga even kijken

De auteur gaat af. De bezoeker maakt het zich gemakkelijk, haalt haar gsm tevoorschijn en kiest een nummer.

Bezoeker – Georges? Deze keer is het gelukt. Ik denk dat hij zijn 124ste stuk gaat schrijven... Ja, misschien zijn we wat ver gegaan met die Prijs voor de Franstalige Dramaturgie en dat ridderschap in de Orde van Kunst en Letteren... Natuurlijk zal hij teleurgesteld zijn als hij ontdekt dat hij geen van beide krijgt, maar goed... het is voor zijn eigen bestwil... En je weet nooit, als zijn nieuwe stuk echt goed is... Ja, je hebt gelijk, als hij tenminste niet eerst echt doodgaat... Daarover moet ik je trouwens nog iets uitleggen. Ik heb een beetje moeten improviseren...

De auteur komt terug.

Auteur – Pech.

Bezoeker – Pardon?

Auteur – Geen inkt meer. Mijn inktpatroon is leeg. En om op dit uur hier in de buurt een Montblanc-vulling te vinden...

De bezoeker haalt een balpen uit haar zak en reikt hem aan.

Bezoeker – Voorlopig leen ik u mijn balpen. Maar die heet ‘Teruggeven’.

De auteur kijkt teleurgesteld dat hij er niet zo makkelijk onderuit komt. Hij gaat weer af. Zij neemt haar telefoon opnieuw.

Bezoeker – Het is nog niet gewonnen... Ik zal hem als een havik in de gaten moeten houden... Dus ik denk dat een kleine toeslag wel op zijn plaats zou zijn...

Er klinkt een knal.

Bezoeker – Ah... Blijkbaar heeft hij toch patronen gevonden... Goed, ik bel je straks terug. (*Ze hangt op.*) Ik vrees dat ik dat stuk echt helemaal alleen zal moeten schrijven...

De auteur komt binnen met een fles champagne waarvan hij net de kurk heeft laten knallen.

Auteur – De whisky is ook op, maar dit heb ik nog in de koelkast gevonden. Ik bewaarde het voor een grote gelegenheid. Een prijs én een onderscheiding op één dag... Dat mag gevierd worden. Wilt u ook?

Bezoeker – Waarom niet? Maar daarna belooft u dat u weer aan het werk gaat.

Auteur – Maakt u zich geen zorgen. Ik weet niet waarom, maar dood zijn geeft me plots weer moed.

Bezoeker – Des te beter... Dus u hebt een idee?

Auteur – Men vertrekt het best van de werkelijkheid. Vooruit dan. Theater in het theater. Het verhaal van een auteur die zijn inspiratie kwijt is. Op een dag belt een journaliste aan zijn deur...

Bezoeker – Dat klinkt bekend... Hebt u al een titel?

Auteur – Waarom niet... *De Laatste Patroon?*

Bezoeker – Is dat niet al eens gedaan?

Auteur – Als we nu ook nog een originele titel moeten vinden...

Bezoeker – Goed dan... *De Laatste Patroon.*

Auteur – Als ik dicteer, gaat het sneller, niet? (*Hij zet een oude typemachine voor haar neer.*) Kijk, ik heb nog een inktpatroon gevonden voor mijn oude machine...

Bezoeker – Ik luister...

De auteur begint te dicteren, zichtbaar geïnspireerd.

Auteur – Een rommelige woonkamer. Een man dut weg in een fauteuil. De telefoon rinkelt. Hij schrikt op en neemt op als een slaapwandelaar. Hallo!

Zwart.

Einde.

Over de auteur

Geboren in 1955 in Auvers-sur-Oise, begon Jean-Pierre Martinez zijn artistieke loopbaan als drummer in verschillende rockgroepen, alvorens zich toe te leggen op de semiologie van de reclame. Vervolgens werkte hij als scenarioschrijver voor televisie, waarna hij terugkeerde naar het toneel als dramaturg. Hij is auteur van een honderdtal televisiescenario's en meer dan honderdtwintig toneelkomedies, waarvan sommige inmiddels als klassiekers worden beschouwd (waaronder Vrijdag de 13e en Strip Poker). Tegenwoordig behoort hij tot de meest opgevoerde hedendaagse auteurs in Frankrijk en in de Franstalige wereld. Daarnaast worden diverse van zijn stukken, vertaald in het Spaans en het Engels, regelmatig opgevoerd in de Verenigde Staten en in Latijns-Amerika.

Voor zowel amateurgezelschappen als professionele theatermakers die op zoek zijn naar een op te voeren tekst, heeft Jean-Pierre Martinez ervoor gekozen zijn toneelwerken kosteloos ter beschikking te stellen via zijn websites:

<https://comediatheque.net/>

<https://jeanpierremartinez.net/>

Elke openbare opvoering blijft evenwel onderworpen aan voorafgaande toestemming van de SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques), de auteursrechtenorganisatie die de auteur vertegenwoordigt.

Deze tekst is beschermd door auteursrechtwetten.

**Criminele schending van het auteursrecht zal worden onderzocht
en kan leiden tot een maximale straf van maximaal 3 jaar gevangenisstraf
en een boete van EUR 300.000.**

Avignon - Maart 2026

© La Comédiathèque

Toneelstuk beschikbaar voor gratis download